

רע"פ 8858/14 - איזבלה יעקובוב, גולן זגורי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8858/14

רע"פ 8860/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת ברע"פ 8858/14: איזבלה יעקובוב

המבקש ברע"פ 8860/14: גולן זגורי

נ ג ד

המשיבה ברע"פ 8858/14 מדינת ישראל
וברע"פ 8860/14:

בקשת רשות ערעור על פסקי דינו של בית המשפט
המחוזי בבאר שבע, מיום 24.11.2014, בעפ"ת
44031-10-14, בעפ"ת 881-11-14, ובעפ"ת
44048-10-14, שניתנו על-ידי כב' השופטת ט' חיימוביץ

בשם המבקשים ברע"פ

8858/14 וברע"פ 8860/14: עו"ד אורי גיספאן

החלטה

1. לפני שתי בקשות לרשות ערעור, אשר מעלות טענות זהות, ולפיכך ידונו במאוחד.

הבקשה ברע"פ 8858/14, היא בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט ט' חיימוביץ), בעפ"ת 44031-10-14 ובעפ"ת 881-11-14, מיום 24.11.2014, אשר בגדרו נדחה ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (להלן: בית המשפט לתעבורה) (כב' השופט ד' לנדסמן), בהמ"ש 5572-09-14, מיום 26.10.2014, ועל החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופט א' מאושר), בהמ"ש 5566-09-14, מיום 5.10.2014.

הבקשה ברע"פ 8860/14, היא בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט ט' חיימוביץ), בעפ"ת 44048-10-14, מיום 24.11.2014, בגדרה נדחה ערעור על החלטתו של בית המשפט לתעבורה (כב' השופט א' מאושר), בהמ"ש 6315-09-14, מיום 5.10.2014.

יוער, כי שתי הבקשות הוגשו על-ידי עו"ד אורי גיספאן, והיה מקום לציין, בכל אחת מהן, את דבר קיומו של הליך דומה נוסף.

2. הרקע לשתי הבקשות הוא דומה. רכביהם של המבקשים צולמו באמצעות מצלמה אלקטרונית, כשהם נוסעים מעל למהירות המירבית המותרת. לכתובות מגוריהם של המבקשים נשלחו הודעות המורות להם לשלם קנס בסך 750 ש"ח, או להגיש בקשה להישפט בתוך 90 ימים. לאחר שחלפה כחצי שנה, הגישו המבקשים בקשות להארכת מועד להישפט, בטענה כי הודעת הקנס ובירית המשפט מעולם לא הומצאה להם. הבקשות להארכת מועד להישפט נדחו בהחלטותיו של בית המשפט לתעבורה, וערעורים על החלטות אלה נדחו בפסקי הדין של בית המשפט המחוזי.

3. טענתם המרכזית של המבקשים היא, כי ההודעות נשלחו לכתובת חסרה, כיוון שמספרי הדירות בבניין המשותף, שבו הם מתגוררים, לא צוינו על-גבי דבר הדואר. בנסיבות אלה, כך נטען בבקשות, עלה בידי המבקשים להוכיח שהם לא קיבלו את ההודעות, ויש להיעתר לבקשתם להארכת מועד להישפט.

4. כידוע, לא על נקלה תינתן רשות לערעור "בגלגול שלישי". בית המשפט ייעתר לבקשה מעין זו, רק כאשר נדרשת הכרעה בשאלה משפטית עקרונית או בסוגיה רחבת היקף, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין כלפי המבקש (רע"פ 7759/14 שבת נ' מדינת ישראל (18.12.2014); רע"פ 6005/14 שאוליאן נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה ת"א-יפו (10.12.2014); רע"פ 8275/14 אבו לבן נ' מדינת ישראל (7.12.2014)). הבקשות שלפניי אינן נכנסות בגדרם של מקרים אלו, וכבר נפסק, כי "השאלה האם המבקש הצליח לסתור את 'חזקת המסירה' נעוצה בנסיבות המקרה הפרטניות, ונתונה לשיקול דעתו של בית המשפט" (רע"פ 6946/14 אהרון נ' מדינת ישראל (29.10.2014); וראו גם רע"פ 7766/11 ארד נ' מדינת ישראל (10.11.2011)).

5. למעלה מן הצורך ייאמר, כי גם לגופו של עניין, אין בידי לקבל את טענתם של המבקשים. תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, קובעת את "חזקת המסירה":

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

הודעות הקנס נשלחו לכתובותיהם הנכונות של המבקשים, באמצעות דואר רשום. המשיבה הציגה אישורי מסירה, ולפיהם דבר הדואר "לא נדרש" על-ידי המבקשים. בנסיבות אלה, קמה "חזקת המסירה" והשאלה היא אם עלה בידם של המבקשים לסתור אותה.

6. לטענת המבקשים, הוכח שהם לא קיבלו את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בהם, מאחר שמספר הדירה לא צויין על-גבי דבר הדואר. טענה זו נדחתה על-ידי הערכאות הקודמות, ובדין נעשה כן. מקובלים עליי דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ת 44048-10-14, לפיהם: "אין לומר כי מדובר במסירה לכתובת לא תקינה, שכן זוהי כתובתו של המערער [המבקש], ואילו לא היה הדואר מוצא את הדירה, היה בוחר במשבצת 'לא ידוע' ולא 'לא נדרש'" (ודברים דומים נאמרו בעפ"ת 44031-10-14). אכן, כאשר דבר הדואר נשלח לכתובת הנכונה ולא נדרש על-ידי הנמען, העובדה שמספר הדירה בבניין לא צויין בכתובת, איננה מעלה ואיננה מורידה. להסרת ספק, אציין כי נתתי את דעתי גם לפסקי הדין ולהחלטות אשר נזכרו בבקשות שלפניי, ומסקנתי עומדת בעינה. כמו כן, גם ההיקש שביקשו המבקשים לערוך לענייננו מתקנה 497 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, לא יכול להועיל להם, מכיוון שבענייננו צויין גם מספר הבניין ברחוב. לבסוף, לא למותר הוא להעיר, כי המבקשים לא הסבירו כיצד ההודעות לתשלום הקנס ותוספת פיגור הגיעו לידיהם בסופו של דבר, כאשר ההנחה היא כי הודעות אלה נשלחו לכתובת זהה.

7. אשר על כן, הבקשות לרשות ערעור נדחות בזאת.

ניתנה היום, כ"ד בטבת התשע"ה (15.1.2015).

ש ו פ ט